

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 104.

Femte Session.

67de Møde.

Mandagen den 13de Februar.

(Forts.)

Justitsministeren (forts.): Dersom den nuværende Regel virkelig har medført, at Mange have været i Forlegenhed, naar de skulde give Skudsmaal, idet de vanskeligt kunde sige Alting, naar alt det maaskee Ufordeeltige, som Lyendet maatte have fortjent, skulde indføres i dets Bog, hvilket kunde blive Lyendet til Skade, saa gjælder denne Bemærkning jo kun om den nu gjældende Regel om Huusbondens Pligt at give Skudsmaal; men derimod maa Indvendingen jo bortfalde, naar det overlades til Huusbonden at give Skudsmaal eller ikke. Jeg troer heller ikke, at den nugældende Regel, naar den kendes tilstrækkelig, kan medføre nogen Ulempe for Huusbonden; thi han skal vel, naar Lyendet forlanger det, give Skudsmaal, dertil er han pligtig; men der er ikke foreskrevet, hvormeget Skudsmaalet skal indeholde, hvad det skal omtale; det er ved Dom afgjort, at Huusbonden alene skal give Forklaring angaaende Lyendets Trofskab, naar det desangaaende begjærer Skudsmaal, men om, hvorledes det i andre Henseender har opført sig, er det ikke foreskrevet som Pligt at give Skudsmaal. Jeg kan saaledes, naar Reglen om Skudsmaalsbogens Nødvendighed vedbliver at være gjældende, — og dette skal jo skee baade efter Fleertallets og Mindretallets Forslag, — ikke gaage ind paa nogen anden Bestemmelse end enten den, som indeholdes i Udkastet, og som ogsaa er anbefalet af Udvalgets Fleertal, eller ogsaa den, som indeholdes i den nugældende Lov, hvor efter man gaaer tilbage til den Sætning, at

Huusbonden er pligtig at give Skudsmaal, naar Lyendet forlanger det.

Til § 66 er foreslaaet, at Udtrykket „Sogn“ forandres til „Pastorat“. Derimod kan jeg ikke have Noget at bemærke, men skal kun tilføje, at Udtrykkene i Udkastet ere de samme som de, der indeholdes i Frd. 24de Juli 1822 § 1; der staaer „Sogn“, og derefter er det ogsaa gaaet over i Udkastet. — Til § 66 er endvidere af den 3die Landstingsmand for 11te Kreds (Lundsteen) foreslaaet, at der i Lovven skulde tilføies, at Præsten skulde, efter de hidtil bestaaende Regler, give Vidnesbyrd om Lyendets Forhold i Menigheden, hvorimod Udvalgets Fleertal har antaget, at der burde optages en Tillægsbestemmelse, som ligefrem forbød Præsten at give noget Vidnesbyrd angaaende Lyendets øvrige Forhold i Menigheden. Jeg maa, tildeels af formelle Grunde, erklære mig ligemeget imod begge Forslag, baade imod det, som gaaer ud paa, at det skulde befales, at der skal paategnes saadant Vidnesbyrd af Præsten, og imod det, der gaaer ud paa, at det skulde bestemmes, at Intet derom maa indføres i Bogen. Jeg har troet, at man ved denne Leilighed slet ikke skulde give nogen Regel om det omtalte Forhold; derpaa gaaer Udkastet ud, og det er, som jeg antager, der tydeligt udtalt, at Præstens Attest kun har Hensyn til, at, naar Lyendet forlader Pastoratet, skal det hos Præsten have en Paategning i Skudsmaalsbogen derom, altsaa om Lyendets Udfreise; der er altsaa i Udkastet aldeles ikke givet nogen Regel om, hvorvidt Præsten kan eller ikke kan i Lyendebogen indføre Noget om Lyendets øvrige Forhold i Menigheden. Der er i Forordningen af 1822 § 7, som den ærede Rigsdagsmand nævnte, befalet, at Præ-